

DE SCHOOLTANDVERZORGSTER VAN NIEUW-ZEELAND

Op pag. 304 in het Maart-nummer refereert collega S p i e s een artikel van G r u e b b e l in de J.A.D.A. Dit referaat vestigt de indruk, dat de Amerikaanse schrijver hoogstens vrij koel staat ten opzichte van deze hulpkracht, omtrent welke hij rapporteert.

Dit geeft mij aanleiding om de aandacht te vestigen op een redactioneel artikel in de Engelse Oral Topics van December 1950 (pag. 438), waarvan ik zonder enig commentaar hieronder de vertaling geef.

J. Sanders Ezn.

Een Missie brengt verslag uit

Eind October werd het met groot verlangen verwachte rapport gepubliceerd van de tandheelkundige missie van het Verenigd Koninkrijk, welke naar Nieuw-Zeeland was gegaan om daar het stelsel der Schooltandverzorgsters te bestuderen.

In grote trekken is dit stelsel niet onbekend bij tandartsen in de verschillende werelddelen. Het is dan ook al sedert 1921 in werking en uiteraard is er een schets van gegeven in artikelen in de tandheelkundige wereldders.

Het bedoelde rapport echter heeft de bijzondere verdienste, dat het wellicht een uitvoeriger beeld geeft van de aard van het stelsel dan vele andere artikelen en dat het waarschijnlijk ook de zaak meer kritisch heeft benaderd.

De namen van B r a d l a w, S e n i o r e n R o p e r-H a l l, ons allen zo goed bekend, tezamen met die van T. H. J. D o u g l a s, tandheelkundig hoofdamtenaar van het Schotse Departement van Gezondheid en A. T. W y n n e, geneeskundig ambtenaar van het Ministerie van Onderwijs, zijn voldoende waarborg dat in deze uitvoerige studie niets zal zijn overgeslagen.

De Missie was opgedragen om „zich uit de eerste hand op de hoogte te stellen omtrent het werk en de opleiding van de Nieuw-Zeelandsche tandverzorgster”. Gedurende hun verblijf reisden zij 700 mijl door de lucht en 900 langs de weg, bezochten ongeveer vijftig klinieken en zagen ongeveer honderd verzorgsters op het land aan het werk. Acht officiële vergaderingen werden gehouden met afdelingen van de Tandheelkundige Vereniging, maar in het geheel ontmoetten zij ongeveer de helft van de praktiserende tandartsen.

Het Rapport geeft een inleiding over het begin van de instelling met een groep van 35 verzorgsters, tegenover een jaarlijkse toetreding van 150 tegenwoordig. Het wijst op factoren, welke op de ontwikkeling van invloed zijn geweest: de kleine steden en plattelands-gemeenten, de sterke toename van het geboortecijfer en de frequentie van tand-caries, ondanks dat de verhouding tussen het aantal tandartsen en de sterkte der bevolking aanzienlijk beter is dan in het Verenigd Koninkrijk.

Betreffende de opleidingsschool en de opleiding-zelf van de tand-verzorgster, maakt de Missie melding van de zorg, waarmee de werving geschiedt; zij nam „een atmosfeer van discipline” waar, welke ze weerspiegeld vond bij de werkzaamheid in het land. Ook wordt vermeld, dat de aard van de opleiding der tandverzorgster, gepaard met een sterke kameraadschappelijke geest, tot gevolg heeft gehad dat sedert de invoering geen enkele klacht wegens onbevoegd praktiseren vernomen werd. Ook is van het begin af de opleiding, gescheiden van die van de tandarts, in een „undergraduate” school ter hand genomen door het Departement zelf. Men heeft de indruk verkregen, dat de nodige nadruk wordt gelegd op preventie.

Het is belangwekkend op te merken, dat naast prophylaxis, voor-drachten en onderricht betreffende mondhygiëne en de plaatselijke aanwending van fluoor, de preventieve odontotomie — de methode om occlusale fissuren uit te snijden, welke pre-carieus worden geacht — een routine-maatregel is.

Een gedetailleerd overzicht van het onderwijs-program is weer-gegeven. Dit blijkt breed te zijn opgezet. Ook treft men een analyse aan van het werk in de verschillende afdelingen der opleiding, welke laat zien, dat aan praktische werkzaamheid een aanzienlijk deel van de tijd besteed wordt.

De Missie geeft een belangrijke opmerking over de standaard der behandeling. „Caviteitspreparatie”, zegt zij, „als er iets van gezegd kan worden, neigde deze naar volmaaktheid en de afwerking der vul-lingen was zeer goed. Zeer weinig kinderen hadden hun melktanden voortijdig verloren, er waren weinig afgebroken permanente eerste molaren, en in 't algemeen stond de mondhygiëne op hoog peil”.

Ook wordt nog speciaal melding gemaakt van de inspanning, welke de individuele tandverzorgster zich getroost ten aanzien van opvoeding tot tandheelkundige gezondheid door middel van raadgevingen „naast de stoel”, plaatselijk verspreide circulaires en geïllustreerde aantekenboekjes, onderhoudend en leerzaam. Een en ander maakte een gunstige indruk op de Missie.

Bijeenkomsten met tandartsen lieten geen twijfel, dat het systeem de volledige ondersteuning van de professie geniet. „De kinderen zijn in goede conditie tegen de tijd dat ze bij ons komen” was de opinie der tandartsen. Het algemene gevoelen van leidende kooplieden en in-dustriëlen was verwondering dat er verschil in opinie mogelijk zou zijn aangaande de waarde of het nut van het stelsel.

De hele vraag van hulpkrachten voor tandheelkundige diensten is

een netelige kwestie, en dit Rapport zal door allen, wie het aangaat, met de grootste belangstelling worden gelezen. Het is van een gepaste, wezenlijke feitelijkheid. „Slechts een stoutmoedig onderzoeker”, zo besluit de Missie, „zou in drie weken kunnen komen tot een vaststaand oordeel omtrent een instelling, die haar dertigste jaar ingegaan is.” Zij drukt als haar mening uit, dat de opleiding tot resultaat heeft verkregen een hoog peil van technische doeltreffendheid en zij acht het tandverzorgsters-stelsel in Nieuw-Zeeland te voldoen aan een dringende behoefte. Zij wijst er ook speciaal op, dat indien enig dergelijk stelsel zou worden aangenomen, overwogen zou moeten worden, welke wijzigingen noodzakelijk zouden zijn om het aan te passen aan de bestaande schooldiensten hier te lande, en dat het belangrijk zou zijn, om zich te verzekeren van de meest volledige samenwerking met de tandheelkundige stand, gelijk dit gedaan is in Nieuw-Zeeland.